

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **FULGUR BATTMAN, spol. s.r.o.**, se sídlem Svitavská 839/39, Brno, zastoupený JUDr. Janem Paroulkem, advokátem se sídlem Čelakovského 1859/6, Blansko, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.6.2015, č.j. 18831/15/5200-11431-711360,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.6.2015, č.j. 18831/15/5200-11431-711360, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí (dodatečný platební výměr) Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 10.9.2013, č.j. 3050334/13/3003-

24903-707521, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2007 do 31.12.2007 ve výši 600 000 Kč, přičemž současně vznikla žalobci ze zákona povinnost uhradit penále podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“), ve spojení s § 264 odst. 13 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), ve výši 120 000 Kč.

I. Podstata věci

V daňovém přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období roku 2007 žalobce uplatnil jako daňově uznatelný náklad částku v celkové výši 1 000 000 Kč na základě faktur (č. 2727088 ze dne 27.8.2007, č. 2724094 ze dne 24.9.2007, č. 2722107 ze dne 22.10.2007 a č. 2712112 ze dne 12.11.2007) od společnosti ELEVANTO s.r.o. za provedení plošné reklamy na základě smluv o pronájmu reklamních ploch (smlouvy ze dne 7.8.2007, 12.9.2007, 9.10.2007 a 30.10.2007) na závodním vozidle Mitsubishi Lancer EVO IX sk.N. za účelem propagace obchodního jména a služeb žalobce při automobilové soutěži MČR na rallye: Barum Rally Zlín od 24.8.2007 do 26.8.2007, Fuchs Oil Rally Příbram od 21.9.2007 do 23.9.2007, Würth Partr Rally Vsetín od 19.10.2007 do 20.10.2007 a OMV Waldviertel od 8.11.2007 do 10.11.2007.

Správce daně předmětné výdaje neuznal jako náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, protože žalobce neprokázal, že ji realizovala právě společnost ELEVANTO s.r.o., v rozsahu dle faktur a v souladu se smluvními podmínkami, zejména s odkazem na rozpory ve výpovědích P. K. a M. K. za společnost ELEVANTO s.r.o. Žalovaný i po doplnění dokazování o výsledky svědků Z. Z., P. N., J. G., V. B., M. H. a P. G. a dále o dokazování listinami týkajícími se závodní automobilové stáje ARC Slovakia dospěl ke stejnému závěru jako správce daně.

Dále žalobce uplatnil jako daňově uznatelný náklad částku v celkové výši 1 500 000 Kč na základě faktur (č. 3006/06/07 ze dne 15.6.2007, č. 1511/08/07, č. 3112/11/07 ze dne 15.12.2007) od společnosti Pavlík a partner s.r.o. za pronájem reklamní plochy podle smlouvy ze dne 29.12.2006 na závodních automobilech. Reklama měla být v roce 2007 prezentována na akcích LE MANS ENDURANCE SERIES, SPORT CAR CHALLENGE a INTERSERIE a dále v testovací a prezentační dny.

Žalovaný se ztotožnil se závěry správce daně, že žalobce nevyvrátil pochybnosti týkající se realizace reklamy podle smlouvy, kterou žalobce uzavřel se společností Pavlík a partner s.r.o., která měla reklamu zprostředkovat, a to na základě mandátní smlouvy uzavřené se zahraniční společností PROTOTYPE TEAM LTD. (dále jen „PROTOTYPE“) jako vlastním poskytovatelem reklamy. Správce daně a žalovaný uvedli, že žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že se reklama v předmětném místě a čase reálně uskutečnila. Věrohodnost předložené zprávy o

auditu zhotovené společností AUDIT-INVEST LTD. (dále jen „AUDIT-INVEST“), kterou žalobce považoval za stěžejní důkazní prostředek, pak byla správcem daně zpochybněna.

Pokud jde o v této souvislosti navržený výslech svědků ze zahraničí, ten nebyl proveden jednak z toho důvodu, že žalovaný neměl právní prostředky k provedení svědeckých výpovědí osob žijících na Britských Panenských ostrovech, a dále proto, že z informací poskytnutých Policií ČR bylo zjištěno, že společnosti Pavlík a partner s.r.o. a PROTOTYPE byly obě ovládány M. P., který také zastupoval společnost AUDIT-INVEST, přičemž vznikly též pochybnosti o samotném způsobu vyhotovení zprávy o auditu společností AUDIT-INVEST.

Podle žalovaného žalobce předloženými důkazními prostředky, ani po doplnění dokazování o výslech M. P., neprokázal, že by náklady byly uplatněny na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“).

Závěry žalovaného a správce daně nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, byl nedostatečně zjištěn, nemá oporu ve spisu a vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění. Řízení, jež vydání rozhodnutí předcházelo, bylo dále zatíženo podstatnou vadou.

Podle žalobce žalovaný provedl dokazování nedostatečně a nikterak nevyvrátil, že plnění neprovedla společnost ELEVANTO s.r.o. Teprve po zjištění, že předmětné plnění provedl někdo jiný, by mohl správce daně dospět k závěru, že žalobce své důkazní břemeno neunesl.

Žalobce dále namítá, že správce daně ve zprávě o daňové kontrole nehodnotil navržené důkazní prostředky a porušil tak § 88 odst. 1 daňového řádu. Záměrně se vyhnul hodnocení důkazů, a to jak ve výsledku kontrolního zjištění, tak ve zprávě o daňové kontrole, a to z toho důvodu, že důkazní prostředky byly prakticky totožné jako ty předkládané k plnění od společnosti AIKON s.r.o., kdy správce daně náklady uznal. Tím správce daně zatížil řízení podstatnou vadou a porušil § 8 odst. 1 a § 92 odst. 2 daňového řádu.

Žalobce má za to, že svými důkazními prostředky unesl své důkazní břemeno, pokud jde o výdaje na reklamu poskytnutou společností Pavlík a partner s.r.o. Podle žalobce je zásadní, že proběhl audit, který potvrdil soulad provedené služby s uzavřenou smlouvou.

Měl-li žalovaný pochybnosti o obsahu zprávy, měl předvolat svědky ze společnosti AUDIT-INVEST. Žalovaný proto nedostatečně prokázal pochybnosti o

věrohodnosti a nezávislosti auditní zprávy. Správce daně podle žalobce porušil § 88 odst. 1 daňového řádu, neboť svůj názor, že žalobce neunesl důkazní břemeno z důvodu neprokázání přijaté reklamní služby, měl sdělit již v seznámení s kontrolním zjištěním. Protože tak správce daně nepostupoval, je napadené rozhodnutí podle žalobce zatíženo nepřezkoumatelností

Žalobce dále namítá, že správce daně neunesl své důkazní břemeno ohledně existence pochybností ve smyslu § 92 odst. 5 písm. e) daňového řádu, přičemž závěr o nevěrohodnosti auditní zprávy není dostatečným prokázáním pochybností. Žalobce přitom své důkazní břemeno unesl.

Žalobce konečně s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 7.1.2014, č.j. II ÚS 173/01 (III. ÚS 617/2000), namítá, že v jednání správce daně spatřuje úmyslnou snahu vést žalobce jako daňový subjekt do stavu důkazní nouze s tím, že od počátku bylo daňové řízení vedeno zaujatě. Žalobce ani do budoucna neví, jaké důkazní prostředky mají dodavatelé reklamy svým zákazníkům předkládat.

V replice žalobce rozvedl svoji žalobní argumentaci, akcentoval svoji dobrou víru, s níž nakupoval předmětné služby, a zdůraznil, že žalovaný neuvedl žádné důvody pro to, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem; z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření předně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené, na nichž setrvává.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb. /dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 24 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Podle § 88 odst. 1 věty první daňového řádu o zahájení, průběhu a ukončení daňové kontroly sepíše správce daně zprávu o daňové kontrole, která obsahuje výsledek kontrolního zjištění, včetně hodnocení důkazů zjištěných v průběhu daňové kontroly, a odkaz na protokoly nebo úřední záznamy.

Podle § 88 odst. 2 daňového řádu seznámí správce daně daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů, a předloží mu jej k vyjádření.

Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

Důkazní povinnost daňového subjektu v daňovém řízení byla opakovaně vyložena judikaturou správních soudů, z níž vyplývá, že dokazování v průběhu daňového řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí; neunesení důkazního břemena daňovým subjektem neznamena, že správce daně má povinnost relevantní důkazy sám vyhledávat. Pravidlo, že v daňovém řízení spočívá důkazní břemeno na daňovém subjektu, platí s výjimkou obsaženou v § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, kdy je správce daně povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Dokáže-li správce daně v tomto smyslu prokázat takovéto nesrovnalosti, unesl svoje důkazní břemeno a to se přeneso opět na daňový subjekt. Zároveň platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy, každý důkaz posuzuje jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 daňového řádu). Správci daně zároveň žádná pravidla nestanoví důkazní sílu jednotlivých důkazních prostředků, přičemž závěry dokazování musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky a úvaha správce daně musí být přezkoumatelným způsobem vyjádřena.

V posuzovaném případě byl tedy žalobce povinen prokázat, že jím uváděné výdaje za reklamu skutečně vynaložil, a to v tvrzené výši a v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů v daném zdaňovacím období. Napadá-li žalobce závěr správce daně a žalovaného, že své důkazní břemeno v tomto ohledu neunesl, nemůže být s touto argumentací úspěšný z níže uvedených důvodů.

Pokud jde o reklamu poskytnutou společností ELEVANTO s.r.o., tak o tom, že žalobce předložil formálně bezvadné doklady, že loga žalobce se na automobilech během motoristických závodů rallye nacházela a že za reklamu žalobce zaplatil na účet společnosti ELEVANTO s.r.o., sporu není. Žalobce doložil přijaté faktury, smlouvy o pronájmu reklamních ploch, startovní listiny, foto a video dokumentaci z jednotlivých závodů a notářsky ověřené prohlášení M. K.

V této souvislosti je nutné zdůraznit, že daňový subjekt musí v případě pochybností správce daně prokázat konkrétní okolnosti vztahující se ke konkrétnímu obchodnímu případu a je jeho povinností vyvrátit všechny pochybnosti, které v souvislosti s tímto obchodním případem vznikly. Daňový subjekt musí být schopen popsat průběh obchodního případu, na jehož základě náklady uplatňuje, bez jakýchkoli podezřelých nejasností či trhlin, a to i ve vztahu k subjektu, který službu poskytl (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9.7.2015, č.j. 9 Afs 233/2014-26, a ze dne 9.12.2015, č.j. 3 Afs 163/2015-63, týkající se stejného dodavatele – společnosti ELEVANTO s.r.o.).

Správce daně zpochybnil tvrzení žalobce odkazem na rozporuplný obsah svědeckých výpovědí P. K., R. K. a M. K. Pokud jde o výsledky M. K. a P. K. v roce 2008, kteří měli v rozhodnou dobu za společnost ELEVANTO jednat, ti popřeli, že by jakoukoli reklamní činnost popsanou ve smlouvách zajišťovali a že by společnost vykonávala nějakou činnost. Uvedli pouze, že vybírali z účtu společnosti vysoké sumy, které předávali V. Z. (který jim také založení společnosti navrhl).

Také výsledky R. K. a P. K. provedené v letech 2011, 2013 a 2014 nepřinesly k věci nic podstatného, mimo sdělení, že vše zabezpečoval jeho bratr M. K. M. K. pak uvedl, že znal pana R. (jednatele žalobce), a dále pouze obecně uváděl, že některé smlouvy uzavíral, jiné nikoli, stejně tak vystavoval také faktury, které měli podepisovat jeho bratři. Pokud jde o konkrétnější dotazy, odkazoval na „notářský zápis“ (prohlášení M. K. sepsané u notáře dne 9.3.2011 a označené jako „svědecká výpověď ve věci společnosti Fulgur Battman spol. s.r.o.“).

Svědecké výpovědi bratrů K. a zejména M. K. tedy obsahují rozpory ohledně toho, zda společnost ELEVANTO s.r.o. vůbec nějakou ekonomickou činnost vykonávala, a stejně tak z výpovědí nevyplynulo nic o detailech a způsobu realizace konkrétních zakázek v hodnotě několika statisíců pro žalobce, a to ať samotným M. K. či subdodavately.

Pokud jde o výpověď svědka J. G., tak ani ten k vlastní obchodní spolupráci se společností ELEVANTO s.r.o. a její činnosti nebyl schopen uvést nic konkrétního. Pouze uvedl, že společnosti RALLY-CAR s.r.o. a GAL-FINANCE, s.r.o. pro tuto společnost vykonávaly polepové a grafické práce prostřednictvím D. G. z Valašských Klobouk. Stejně tak výpovědi závodních řidičů G. a B. k dané obchodní transakci nic podstatného nepřinesly – o tom, že logo žalobce bylo při závodě na vozu umístěno,

není sporu (to ostatně vyplývá z videodokumentace závodů doložené žalobcem). Stejně tak k realizaci plnění prostřednictvím společnosti ELEVANTO s.r.o. nepřinesly nic podstatného svědecké výpovědi návštěvníků závodů (M. H.) a těch, kteří nakoupili produkty žalobce (Z. Z. a P. N.), a také výsledky dožádání ke společnosti „ARC Slovakia“ (údajné závodní stáje).

Správce daně a žalovaný na základě hodnocení všech důkazů dospěli ke správnému závěru, že žalobce svá tvrzení o poskytnutí reklamních služeb právě od společnosti ELEVANTO s.r.o. v tvrzeném rozsahu neprokázal. Pokud žalobce bez bližší argumentace namítal, že prakticky tytéž důkazní prostředky správce daně osvědčil jako důkaz o poskytnutí reklamních služeb společností AIKON, s.r.o., tak k takto formulované námitce soud uvádí, že nikterak nevyvrací závěry správce daně ohledně pochybností týkajících se realizace reklamních služeb společností ELEVANTO s.r.o., a to zejména s ohledem na obsah svědeckých výpovědí bratrů Kubišových. Ze vskutku strohé a nicneříkajícího tvrzení, že byly údajně totožné důkazní prostředky uznány, rozhodně neplyne, že správce daně měl k dispozici zcela shodné informace a že celková důkazní situace byla v případě dodavatele společnosti AIKON, s.r.o. totožná jako v nyní posuzované věci. Skutečnost, že správce daně při kontrole u některých dodavatelů žalobce neměl pochybnosti, nemůže vylučovat, že nezíská nové informace, např. vyhledávací činností, a pochybnosti neprokáže.

Namítal-li žalobce, že ve výsledku kontrolního zjištění a zprávě o daňové kontrole absentovalo hodnocení důkazních prostředků, tak ze správního spisu vyplynulo, že dne 25.2.2013 byl zástupce žalobce seznámen s výsledkem kontrolního zjištění (protokol č.j. 662386/13/3003-05403-708445) daňové kontroly mimo jiné na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2007 a 2008. V tomto protokolu je na str. 4 až 7, na něž v podrobnostech zdejší soud odkazuje, provedeno jak shrnutí všech důkazů, které správce daně shromáždil (výpovědi bratrů K., vyjádření jednatele žalobce, bankovní výpisy, faktury, smlouvy), tak jejich hodnocení se závěrem, že důkazy neosvědčují tvrzení žalobce, že reklama dodaná společností ELEVANTO s.r.o. byla provedena v takovém rozsahu, jak deklaruje žalobce, a že svědci nepotvrdili, že by reklama byla provedena společností ELEVANTO s.r.o. Je zde také uvedeno, proč správce daně neakceptoval návrh na dokazování protokolem o ústním jednání Finančního úřadu Ostrava III týkajícím se jiného daňového subjektu. Stejným způsobem je zpracovaná zpráva o daňové kontrole (protokol č.j. 3044291/13/3003-05404-708455), v podrobnostech soud odkazuje na str. 3 až 7 této zprávy.

Pokud jde o pronájem reklamní plochy za účelem umístění loga žalobce zprostředkovaný společností Pavlík a partner s.r.o., tak zdejší soud zdůrazňuje, že prokazování uskutečnění výdaje je prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba trvat na souladu skutečného stavu se stavem formálním. V této souvislosti soud odkazuje například na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2006, č.j. 5 Afs 40/2005-72, podle nichž „...pro posouzení, zda jsou výdaje (náklady) daňově

uznatelné, je sice podstatná jejich souvislost s podnikáním i dosaženým příjmem, nelze však opomíjet i další podmínku stanovenou v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tj. průkaz o tom, že výdaj byl skutečně vynaložen. Ani doklady vystavené právně existujícím subjektem a se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být použity jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v nich deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo...“ (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2008, č.j. 7 Afs 18/2008-48 či ze dne 26.10.2007, č.j. 8 Afs 106/2006-58).

Žalobce k uplatněnému výdaji předložil smlouvu o nájmu reklamní plochy uzavřenou se společností Pavlík a partner s.r.o. dne 29.12.2006, faktury, termínovaný kalendář akcí, vzorový grafický náhled obsahu reklamní plochy, bankovní výpisy k úhradě služby a kopii zpráv o auditu.

Pokud jde o samotnou smlouvu a daňový doklad (fakturu), jedná se o důkazní prostředky pouze formální povahy, které samy o sobě nemohou dostatečně prokazovat faktické uskutečnění reklamy. Stejně tak konkrétní uskutečnění reklam neprokazuje kalendář akcí, konaných převážně v zahraničí, ale i v Brně a v Mostě. Přiložené fotografie bez data obsahují grafický náhled obsahu reklamní plochy, podle kterých však není možné blíže identifikovat vozidlo, na kterém je logo umístěno. Správce daně dále provedl výslech M. P. jako svědka (protokol ze dne 28.6.2012, č.j. 268280/12), který však ke konkrétní realizaci reklamní služby nic podstatného neuvedl a odkázal na poskytovatele služby – společnost PROTOTYPE.

Namítá-li žalobce, že stěžejním důkazem byla zpráva o auditu od společnosti AUDIT-INVEST (kopie s notářsky ověřenými podpisy těchto osob ze dne 12.1.2012 a apostilní doložkou z Mauriciu ze dne 27.1.2012), jejímž obsahem je seznam akcí konaných v roce 2007 a prohlášení Cristiny Cornelie van den Berg a Marei Jean O'Tool o provedení prezentace pronajaté reklamní plochy žalobce na těchto akcích, tak její průkaznost a věrohodnost byla správcem daně dostatečně zpochybněna.

Pokud jde o tento typ důkazu, obecně může být využití subjektu poskytujícího monitoring sjednané reklamy jedním z možných způsobů dokazování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.12.2011, č.j. 7 Afs 55/2011-84), nicméně v tomto konkrétním případě správce daně a žalovaný ve vztahu k vypovídací schopnosti, pravdivosti a věrohodnosti zprávy konkretizovali řadu pochybností. Její obsah správně vyhodnotili tak, že samotná zpráva obsahuje pouze konstatování, že reklama byla uskutečněna. Neobsahuje dále žádné údaje o způsobu, místě a času provedené kontroly a není patrné, kdy byla sepsána. Obsahuje pouze údaj, kdy byly úředně ověřeny podpisy. Úředním ověřením podpisů lze ovšem případně prokázat pouze pravost podpisů a nikoli pravdivost obsahu zprávy. Tvrzení uvedených osob nejsou podložena jediným konkrétním důkazem a tyto osoby jsou uvedeny bez bližší identifikace, přičemž bylo zjištěno, že uvedené osoby jsou zapsány jako statutární orgány několika desítek společností.

Zároveň byla na základě informací získaných od Policie ČR též zpochybněna věrohodnost zprávy o auditu tím, že bylo zjištěno, že společnosti AUDIT-INVEST a PROTOTYPE (poskytovatel reklamy) mají stejná sídla a jsou zastupovány M. P., jednatelem společnosti Pavlík a partner s.r.o. Dále bylo zjištěno, že jediným disponentem bankovního účtu, který byl uveden na fakturách a který je veden pod názvem PROTOTYPE LTD, je M. P. Správce daně dále obdržel informace od analyticko-vyhledávacího oddělení a od Policie ČR, podle kterých si M. P. objednával u společnosti TA-SERVICE s.r.o. překlady textů uvedených v auditní zprávě z českého jazyka do anglického (zakázka č. 0163 a č. 0696). Překlad byl proveden v roce 2011, přitom se měl týkat reklamy v roce 2008. K tomu správce daně uvedl, že pokud by byla zhotovena osobami na Britských panenských ostrovech, logicky by byla smlouva překládána z anglického jazyka do českého a nikoli naopak.

Na základě výše uvedeného tedy bylo zpochybněno, že by pracovníci společnosti AUDIT-INVEST auditní zprávu nejprve samostatně originálně v anglickém jazyce vypracovali. Podle soudu správce daně a žalovaný dostatečně odůvodnili své pochybnosti týkající se zprávy o auditu, která tak v daném případě nemohla dostatečně prokázat uskutečněnou kontrolu a tím ani realizaci reklamy pro žalobce (obdobně k vypovídací hodnotě takové auditní zprávy rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12.10.2016, č.j. 62 Af 3/2015-69, či ze dne 3.11.2016, č.j. 62 Af 24/2015-110). Namítá-li tedy žalobce, že správce daně nesprávně odmítl přihlídnout k tomuto důkaznímu prostředku, nemůže být s takovou argumentací úspěšný.

Na podkladě výše uvedeného žalovaný a správce daně nepochybili, pokud konstatovali, že žalobce reálně provedení reklamy realizované na podkladě smlouvy se společností Pavlík a partner s.r.o. neprokázal, a není důvodná námitka, že správce daně a žalovaný neunesli své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, aniž by postupovali úmyslně a účelově s cílem „dostat“ žalobce do důkazní nouze. Byl to žalobce, kdo neprokázal, že by došlo k faktickému uskutečnění reklamy tak, jak tvrdil, a částky vynaložené na reklamu tak nemohly být uplatněny jako daňově účinný náklad bezprostředně související s výnosy žalobce dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Pokud jde v souvislosti s výdajem za reklamu, jež měla poskytnout společnost Pavlík a partner s.r.o., o námitku, že svůj názor ohledně neunesení důkazního břemena měl žalobci správce daně sdělit již v seznámení s kontrolním zjištěním, pak z protokolu č.j. 662386/13/3003-05403-708445 vyplývá, že po podrobném shrnutí a hodnocení důkazů týkající se nákladů za reklamu dle faktur od společnosti Pavlík a partner s.r.o. správce na str. 9 uvedl, že žalobce neunesl důkazní břemeno, neprokázal jím tvrzené skutečnosti, a to, že se jedná o náklady přijaté od deklarovaného dodavatele a o náklady na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle § 24 odst. 1 daňového řádu. Ani tato námitka tak není důvodná.

Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. června 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu